

LA BELLESA DEL CRISTIÀ

MIQUEL OLIVERAS

Comencem amb una breu definició del que entenem amb el terme *bellesa*. Per als grecs, la bellesa, *kalos*, té diferents significats:

Per als pitagòrics, la bellesa consisteix en la mesura, la proporció, l'ordre i l'harmonia. Un bon exemple és l'escala musical. La música, un edifici, un cercle, etc.

Per als sofistes, la bellesa és un plaer per a la vista i l'oïda. Allò que és agradable als sentits. Un bon guisat, un cos bell..., és la bellesa que prima en els nostres dies, aquella que és desitjada i que és possible obtenir a través del mercat. Tot el món capitalista admira aquesta bellesa, és allò que fa que desitgem els objectes de consum, des d'un mòbil últim model, un ordinador, un televisor, mobles, roba, vehicles, etc., etc.

Jean Serroy i Gilles Lipovetsky han escrit *La estetització del mundo. Vivir en la época del capitalismo artístico*, publicat en versió castellana per Anagrama.

Segons Sòcrates, la bellesa és allò que és funcional i alhora harmoniós, que té una harmonia entre les parts.

Va ser Plató que va anar més enllà i va portar la transcendència a la bellesa, agrupant-la amb la bondat, que ja ho havien fet els pitagòrics, i la veritat. Per a Plató una cosa bella és alhora bona i també verídica.

A les tres primeres definicions de bellesa, sobretot la dels sofistes i la de Sòcrates, hi arribem mitjançant els sentits, a través del plaer que ens provoca la interpretació racional dels sentits. Per tant, és una bellesa més transitòria i efímera. A la quarta, la de Plató, s'hi arriba a través de la contemplació. *El mite de la caverna* que es troba en *la República*, ens mostra la dificultat del camí per assolir-la i compartir-la. Els llatins també en deien la *claritas*; una

bellesa radiant, que es veu perquè irradia una llum pròpia. És una bellesa que en podríem dir espiritual, perquè és copsada des de l'interior i, per tant, més profunda i consistent que la dels sentits.

Sant Francesc de Sales va deixar escrit: *"Hi ha aquesta diferència, com diu sant Gregori, entre els plaers espirituals i els corporals: que els corporals donen desig abans que hom els tingui, i disgust quan hom els té; en canvi els espirituals, al contrari, donen disgust abans que hom els tingui, i plaer quan hom els té."* (*Tractat de l'amor a Déu*, Clàssics del Cristianisme 69, pag. 93).

La tradició cristiana, sobretot a partir de Sant Agustí, cristianitzarà la bellesa segons Plató, és a dir, com a contemplació. Aquesta ens permet veure la bellesa de Déu a través de la forma del Crist. El Crist serà la forma que ens remet a la bellesa de Déu. Aquesta bellesa també se l'anomena *kalos-agazos*.

Levangeli de Joan ens diu en el pròleg: *“Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi ha vingut sense ell. En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la” (Jn 1,1-5).*

Fixem-nos en el text original grec: *En arjé en jo logos, i jo logos en pros (estava) ton Zeon*. Per als grecs, la paraula *logos* ho era tot. No era en cap cas el sentit restret que en fan les nostres llengües. *Logos* era la proporció absoluta, el tot, la paraula, la forma. I la forma vol dir bellesa, allò que fa que una cosa sigui el què és i no una altra; és la seva forma, la seva bellesa. També la paraula llatina *formosus* vol indicar la bellesa. Aquesta noia és formosa, indicant una bellesa que va més enllà dels sentits, englobant tota la persona. Per tant, també podríem traduir el text de Joan dient: “Al principi existia el qui és la Bellesa. La bellesa estava amb Déu i la bellesa era Déu”.

“En Crist hi ha realment present tota la plenitud de la divinitat” (Col 2,9-10).

Recordo de petit, quan vivíem en el Taller de Sants de la meva família i de ben petit passejava per les sales d'escultura, de retoc, de motlles i de pintura. Quan pujava a la llar, hi tornava a trobar art. A la part de dalt on habitàvem la meva família, hi havia el menjador que era l'estudi del pare i les parets estaven plenes de pintures del pare i de familiars, entre elles alguna d'en Marian i d'en Joaquim Vayreda. La mare

tenia una escola de dansa i sovint portava els discos a casa per escoltar-los. Però el que més recordo són les persones que vivien a la casa. Eren persones que avui diríem de fe: els avis, les tietes, els pares i els familiars que de tant en tant venien a fer-hi estades. Entre aquests familiars que venien hi havia un oncle caputxí, el P. Marià d'Olot. Era un personatge que em seduïa de cap a peus. També era artista... Sempre que venia anàvem a pintar junts a la Moixina. La seva barba, l'hàbit franciscà i quan no portava hàbit era el mateix, la seva vestimenta era com un hàbit, suscitaven en el meu cor un desig de conèixer-lo en profunditat. Tot ell irradiava una bellesa que em seduïa.

Com diu Ruyra en la bona olor de Sant Francesc: *“Els artistes cristians ens sentim tots naturalment inclinats al franciscanisme. L'amem per la seva augusta visió de la naturalesa, i l'amem també perquè en ell l'elegància neix de la mateixa senzillesa, d'un art sense artificis, d'una harmonia cristiana que no admet cap falsejament. No hi ha res pompós, res inflat. Mireu-ho! L'hàbit del frare franciscà, tan senzill, amb la seva caputxa, el seu cinyell de corda i les seves sandàlies, resulta d'una elegància superior a la de tots els altres eclesiàstics.”*

En aquest sentit podem dir que les bones persones irradien una bellesa, una *claritas* que ens interpel·la. Quan el cos pren la forma de la bondat tot ell queda transformat i embellit. La bellesa del Crist no rau en els seus cabells, la barba, l'alçada o el color dels ulls o de la pell; RAU EN LA SEVA BONDAT!

L'amor ens fa bells i verídics: *Non intratur in veritatem nisi per caritatem (Sant Agustí).*

En aquest sentit, l'experiència d'estimar que tan bé expressa l'Apòstol: *El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós,*

no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta (1Co 13;4-7), ens fa entrar de ple en la contemplació del bé, del bell i de la veritat. Per això cal una "conversió" del cor per poder copsar aquesta Bellesa. Sant Francesc ens ho diu en el seu Testament: "Quan jo estava en pecats em repugnava molt veure leprosos. El Senyor m'hi conduí, vaig fer misericòrdia amb ells, i quan me n'apartava, allò que m'era amarg se'm convertí en dolçor de l'ànima i del cos". En aquest moment és quan Sant Francesc comença la seva experiència de la bellesa en plenitud, diferent a la bellesa de les croades, del cavaller, del trobador i de les bacanals, coses que el van deixar buit. Ara passa de l'amargor a la dolçor de l'ànima, del sense sentit al sentit, de la buidor dels sentits a la plenitud de l'esperit.

En el trobament amb allò que el món té per lletjor, ell hi troba el camí de l'amor a Déu. Perquè com diu Stefan Zweig en la seva novel·la *La impaciència del cor*:

"No, els orgullosos, els satisfets d'ells mateixos, els fartaners, els poderosos, no estimen... No ho necessiten! Reben l'amor com un homenatge que se'ls tributa, com una obligació que se'ls hi deu, arrogants i indiferents. Accepten l'entrega dels altres com un favor, com una polsera per posar al braç, com una medalla; però no amb el sentit i la felicitat de la seva vida. Només aquells que el destí ha colpejat, els pobres, els postergats, els arraconats, els insegurs, els lletjos, els humiliats se'ls pot ajudar verdaderament quan se'ls estima. Només ells saben estimar i ser estimats pels altres com veritablement s'ha d'estimar: en gratitud i humilitat".

El nostre Déu no és només el Déu dels pobres, sinó i sobretot el Déu pobre, humil, senzill. Aquesta és la gran bellesa que Sant Francesc descobrirà i ja no la

deixarà mai més. Ell mateix esdevindrà forma de Déu, *claritas* de Déu, bellesa de Déu. *Alter Christus!*

La teologia franciscana no descarta les altres formes de bellesa, sinó que les engloba totes, perquè un bon paisatge agradable a la vista, una bona melodia musical, les composicions harmonioses, tot ens porta a la gran bellesa de Déu. Podríem dir que totes les altres formes de bellesa són empremtes de la gran Bellesa i són integrades des de la contemplació, des de l'amor a Crist, des de la forma del Crist.

*Altíssim totpoderós i bon Senyor,
vostres són les llaors, la glòria, l'honor
i tota benedicció.*

*A vós sol, Altíssim, se us adiu
i cap home no és digne d'anomenar-vos.*

*Lloat sigueu, Senyor, amb totes les
creatures*

*especialment missenyor el germà sol,
el qual és dia i per ell ens il·lumineu.
I ell és bell i radiant amb gran esplendor,
de Vós, Altíssim, porta significació.*

*Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana lluna i les estrelles,
en el cel els heu fetes clares,
precioses i belles.*

*Lloat sigueu, Senyor meu,
pel germà vent i per l'aire,
l'ennuolat i seré, i tot temps,
pel qual a les vostres creatures
doneu sosteniment.*

Tornem al pròleg de l'evangeli de Joan: *"La bellesa estava en Déu i la bellesa era Déu"*.

Més endavant al capítol 18, trobem el diàleg entre Jesús i Pilat. L'evangelista vol que el lector es posi en el lloc de Pilat, per tal que en la seva vida esculli quina reialesa vol servir, quin rei vol entronitzar.

En aquest text tan profund es debat un tema teològic molt important: un Déu antropomòrfic, un Déu amb exèrcits, màgic, poderós a la manera que el món

entén el poder que castigui sense pietat els qui no se li volen sotmetre. Un Déu en qui la majestat del seu poder sotmeti tota creatura, d'una bellesa exclusivament sensorial..., o el Totalment Altre, el Déu veritable, l'infant de Betlem, el fuster de Natza-ret, l'amic dels pecadors i dels marginats, aquell que guaria els malalts gratuïtament, el que ha estimat fins a les darreres con-seqüències. Un Déu impensable per a la raó i la imaginació humana; i precisament perquè és impensable, és Déu. Com diu Kierkegaard: "El més difícil d'entendre per a la raó humana és per què l'infinít s'ha fet temporal i el temporal ha esdevingut infi-nít". Aquest infinit es fa temporal en Jesús de Natza-ret.

Per això dirà Jesús a Pilat:

"El meu regne no és d'aquest món (la meva bellesa no és d'aquest món)".

Si fos d'aquest món tindria soldats,

avions i tancs de combat. Hauria entrat a Jerusalem amb un carruatge luxós i amb escorta, ara jo estaria assegut i tu de genolls m'adoraries ... No!, el meu Regne no és d'aquest món, el meu Regne és el Regne DE LA VERITAT, DE LA BONDAT I DE LA BELLESA. I aquest Regne, té una altra estructura interna i, per la seva coherència, no es pot imposar a través del poder, de les armes, de la violència...; només pot establir-se en el COR de l'home.

Quan l'home obre els ulls i veu la vida de Jesús, com viu i com estima i sobre-tot la coherència amb què mor, com a conseqüència de la seva fidelitat a ser FORMA de Déu, aleshores esclata en la seva vida UNA BELLESA que il·lumina tot el firmament.

Com diu fra Lluís Arrom en l'article a Catalunya Franciscana¹, en l'espai bíblic-teològic, que tracta de: ¿Per què maten a Jesús? ¿Per què mor Jesús?: "La veritat que apareix a la creu desem-mascara tota la mentida que l'ha portat a la creu, desemmascara la hipocresia d'un sacerdoti que es considera que serveix a Déu i, en realitat s'està servint a si mateix i als seus interessos de poder. Desvela la manca de justícia del poder polític que governa en aquell moment. Desvela la covardia dels seguidors de Jesús. Desemmascara la crueltat de la gent humil que, cansats de ser explotats i humiliats pels seus caps, es diverteixen torturant a un home més feble que ells, com faran els criats i els soldats amb Jesús. Es desemmascara, realment, tota la immundícia humana, encara que apareixen uns casos bons en la passió, que seran les dones seguidores de Jesús que, amb el seu silenci però amb la seva presència, estan al seu costat, que l'estimen... El Pare entrega el seu fill a la

1- Catalunya Franciscana 248, pag. 37.

humanitat a fons perdut i no pren el fill quan la humanitat el crucifica. En la mort de Jesús és com el Pare pot expressar el seu amor radical per nosaltres i ens pot salvar perquè el Fill assumeix això, allò que ningú podia assumir, el nostre pecat, el nostre mal.”

És en aquesta *kénosis* de Déu, en aquesta vida de coherència entre el seu discurs sobre l'amor, la pau i la justícia i el ser ell mateix amor, pau i justícia en el seu fer de cada dia fins a la seva mort, que esclata la humanitat nova, més bella, més bonica i que transcendeix la nostra història finita.

Amb raó dirà sant Joan de la Creu a la *“Subida al monte Carmelo”*, (II, cap 22).

“Porque en darnos, como nos dio, a su Hijo, que es una palabra suya, que no tiene otra, todo nos lo habló junto y de una vez en esta sola Palabra, y no tiene más que hablar...Oídle a él, porque ya no tengo más fe que revelar, ni más cosas que manifestar”.

Déu, en la creu de Jesús, ha mostrat tota la seva bellesa, ha quedat tot dit i ja no hi ha res més a dir. Contemplem la creu de Jesús i allà hi trobarem la bellesa absoluta, allà hi trobarem tot el necessari per a estimar Déu i la humanitat. Veurem els braços de Jesús clavats en el pal horitzontal abraçant tota la humanitat i el pal vertical signe de l'obediència al Pare, la comunió entre Pare i Fill i l'Amor de Déu cap a la humanitat.

“Siguem imitadors de Déu, com a fills seus estimats; viviu estimant, tal com Crist ens va estimar i s'entregà a si mateix per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable“ (Ef 5,1).

Evidentment, aquesta BELLESA quedarà il·luminada i resplendirà amb tot el seu esclat en la Resurrecció de Jesús. Aquesta és la gran obra d'art que el Pare ha donat a la humanitat per a ser contemplada i estimada, és la porta d'entrada al

Regne de Déu. La bellesa que relaciona el món finit amb l'infinít i etern.

Va afirmar Delacroix: *“Una pintura, una obra d'art, és un pont estès entre l'ànima de l'artista i la de l'espectador”*. La vida de Jesús és el pont estès que ens durà a transformar la nostra vida en una bellesa que il·luminarà tots els espais on ens farem presents, que il·lumina les nostres relacions interpersonals, i que fa de la nostra persona una espurna d'eternitat.

En el nostre món actual hi ha una follia per la bellesa, tot el que es fabrica i tot el que es produeix ha de ser agradable als sentits. Des d'un mòbil fins a la bossa de l'enciam, la roba, els pentinats, les portades dels llibres, dels cd, tot ha de ser embolcallat per la bellesa si vol subsistir. Però és una bellesa efímera, que el temps la converteix en lletjor... El nostre propi embelliment del cos és un constant referent pels productors de cosmètics i dermatòlegs...; les nostres dentadures, al marge de la seva utilitat, han de ser com un ramat de xais, blanques i perfectes...; no podem tenir ni una sola dent oscada...; l'obesitat no és tant un problema de salut com sobretot d'estètica... Certament que “fer goig” o tenir una presentació digna exempta de males olors és un respecte vers l'altre, però aquesta bellesa sempre ha d'anar supeditada a l'autèntica bellesa interior o espiritual. Una persona pot fer molt de goig, però el seu orgull, el seu desig de poder, la seva ostentació de riqueses i la seva forma de vida que genera injustícia el converteixen en un cos fosc, sense llum, en un perfecte maniquí.

“Tan bon punt la matèria de què és format el vidre comença a fer-se lluent, comença a ser fràgil. I l'home, molt més fràgil que el vidre, tan bon punt és exposat a l'ostentació, resta exposat a la seva ruïna.” (*La vida de Jesús*, Pierre de Bérulle, col. Clàssics Cristianisme 53, Edicions Proa, pag. 62).

En aquest sentit les persones que opten per la reialesa de Jesús, pel seu regne de pau, de bé i de justícia són belles, irradien una bona olor que captiva el seu entorn. I crec que aquesta ÉS LA BELLESA DEL CRISTIÀ. El Cristià porta una bellesa allà on va que ho omple tot d'un perfum eternal. La vida del Cristià no és tant aquella que segueix una doctrina sinó aquella que posa en el seu cor la figura de Jesús, del Senyor.

“Nosaltres no fixem la mirada en això que veiem, sinó en allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre... És per això que gemeguem, pel gran desig de revestir-nos de la nostra casa celestial. Així doncs ens sentim sempre plens de confiança; sabem que, mentre vivim en el

cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que fem camí per la fe, sense veure-hi. Ens sentim doncs plens de confiança, i preferim emigrar del cos i anar a viure amb el Senyor” (2 Cor 4,18;5,1-6).

La seva presència en la nostra vida és allò que ens fa bells. La nostra relació amb Jesús va esculpint una forma en nosaltres que manifesta aquesta bellesa. Perquè quan ens trobem sols podem entrar a l'Hort de les Oliveres i pregar amb Ell, quan estem cansats d'escoltar i ajudar els altres i només en rebem retrets, en comptes de criticar i jutjar, podem veure com Jesús és allà, al nostre costat, abraçant-nos i animant-nos; quan el dolor ens treu la pau, podem veure les llagues de Jesús obertes per nosaltres; quan el món ens flagel·la

amb les seves frivolitats veiem Jesús lligat a la columna i flagel·lat per l'odi...; quan els nostres germans són martiritzats per la seva fe podem veure a l'horitzó el sepulcre obert. I aquesta relació existencial amb el Ressuscitat és el que ens dóna forces per implantar en nosaltres el Regne de Déu. *“Sigueu imitadors de Déu, com a fills seus estimats; viviu estimant, tal com Crist ens va estimar i s'entregà a si mateix per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable”* (Ef 5,1-2).

Així com un pintor, un músic o un artista ha de treballar perquè la seva obra tingui consistència, sigui bella, també nosaltres hem de treballar per tal que la nostra vida prengui la forma del Crist, perquè sigui bella.

“Per això mateix heu de treballar amb tot l'esforç perquè la vostra fe vagi acompanyada de la virtut; la virtut, del coneixement; el coneixement del domini d'un mateix; el domini, de la constància; la constància, de la pietat; la pietat, de l'estimació fraterna; l'estimació fraterna, de l'amor” (2Pe 1,5-7).

També el qui cerca la bellesa efímera ha de treballar-se ell mateix. Per a fer un bon àpat calen hores de cuina, conèixer els secrets dels gustos amagats dels productes que la cassola, el temps i la dedicació del cuiner fan esclatar en el nostre paladar. O aquell que es tatua el cos, com ha de patir cada vegada que l'agulla entra a la pell... O el que fa un règim estricte per ensenyar una bona silueta, o el que es passa hores al gimnàs, al mirall, a la perruqueria... quantes hores de dedicació! En aquest sentit hem de dedicar un temps important a la pregària. Quan comencem el dia és important, en la mesura de les nostres possibilitats, de recollir-nos i donar gràcies a Déu. Demanar-li ja des de bon matí la seva gràcia renovelladora, el seu ajut en tot el que farem durant el dia; que ens regali la seva pau, el seu bé i la

seva joia per a escampar-la allà on anem. També en acabar la jornada és important fer un repàs i veure com Déu ens ha acompanyat en cada moment del dia, veure o confiar que hem sigut portadors d'aquesta bona olor, d'aquesta Bellesa.

Una vegada un bisbe em va dir que encara que no exercís el sacerdocí, donat que estava d'excedència, participés de l'eucaristia un cop per setmana. Vaig anar a l'església dels carmelites d'Olot, i allà vaig començar a llegir la primera lectura. Alguns em deien: P. Miquel, celebraràs tu avui l'eucaristia? Jo deia: no, avui llegiré la primera lectura i passaré la plata. Certament que des de la lògica humana alguns podien veure això com una degradació, com si m'hagués convertit en un cristià de tercera. Jo –gràcies a Déu– ho he viscut com una autèntica benedicció del Senyor. M'ha fet ser més humil, m'ha ajudat a entendre que no hi ha cristians de primera, ni de segona, ni de tercera. Simplement, hi ha cristians que desprenen la bona olor de Crist i que són portadors de la seva bellesa i n'hi ha que no ho són. I tot això no té res a veure amb el càrrec o responsabilitat que puguem exercir dins una comunitat. I crec que aquesta olor és més important que qualsevol càrrec o servei.

Si volem fruit d'aquesta bona olor o ser portadors d'aquesta bellesa, hem de procurar tenir els mateixos sentiments de Jesús:

“Sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. Però per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor que tot ho lliga i perfecciona; que la pau de Crist regni en els vostres cors” (Col 3,12-14).

Darrerament he viscut la relació amb persones malaltes de càncer. Concretament dues persones que he acompanyat:

la mare i ara ho estic fent amb un amic... Són situacions on el dolor i el desànim embolcallen aquests espais. Però haig de dir que l'experiència de fe més gran l'he tinguda acompanyant la mare en la seva malaltia fins a la mort. Per a mi la meua mare ha sigut una persona molt especial, podríem dir que vivia la bellesa en plenitud. Era professora de dansa i mare de sis fills. Però allò que fonamentava la seva vida era la seva espiritualitat franciscana. Quan va començar el camí de la passió del càncer va continuar la seva vida amb una gran serenitat i entrega... Quan no va tenir cabell es va posar gorres, quan es cansava de caminar anava a l'església que li quedava més a prop. Recordo que em deia:

- Li demano a Déu una espurna de la seva bellesa! Aquest càncer m'està desfigurant.

Jo sempre li deia:

- Mare, la teua mirada irradia una llum que supleix la llum del cos.

I és en aquests moments que la seva fe va esclatar en una bona olor que ho va perfumar tot. Aquesta bona olor s'escampà tant a la família, com a amics, a coneguts, a les infermeres, i als metges..., perquè va

viure la passió del càncer amb els ulls del cor que miraven la creu de Jesús. Però l'escena més bella que vaig viure i que m'acompanyarà sempre més, va ser al seu costat del llit, moments abans de morir..., em va agafar de la mà, em mirà als ulls i amb una veu distorsionada pel dolor em digué: "Gràcies, maco!!"

Aquella persona que em coneixia de la A a la Z, que havia estat a prop en els meus èxits i fracassos, en la salut i la malaltia, en les bones i males accions ara em deia: "T'estimo tal com ets!"

Però eren paraules dites des de la creu, des d'una coherència de vida i això les feia penetrants com una espasa de dos talls. Aquestes paraules van mostrar-me la bellesa més gran que el meu cor ha vist mai. El sentir-se estimat per una persona honesta, per una persona que havia pres la forma, és a dir, la bellesa del Crist. Els mateixos paisatges del dia abans ara eren més lluminosos, les mateixes persones amb les que m'havia relacionat ara eren més maques i la seva absència es convertia en una presència intensa dins el cor.

El cristià viu en el món, però sense aferrar-se al món. A l'únic que ens hem

THE ENTRY OF THE LORD INTO JERUSALEM

d'aferrar és a la creu de Jesús, i abraçar-la amb tot el nostre pensament, amb tot el nostre cor, amb totes les nostres forces. Perquè allà hi trobarem la bellesa que il·luminarà tota la nostra vida, de la A a la Z. Quan Jesús a la creu diu: *"Pare, perdona'ls que no saben el que fan"* ens ha dit a cadascú de nosaltres: "T'estimo de cap a peus!"

"L'únic que ens ha de preocupar és arribar amb tots els nostres sentits i amb plenitud de cor a estimar Déu; vull dir amb tot el nostre cor i amb tota la nostra ànima i amb tot el nostre pensament. El qui viu això per la gràcia de Déu, tot vivint en el món, ja no està en el món" (Diàdoc de Fòtice).

Ara que acompanyo un amic de 55 anys malalt del càncer i sense família, puc estar al seu costat i abraçar-lo, consolar-lo i animar-lo. Darrere la seva malaltia, de

la seva creu, a l'horitzó veig el sepulcre obert, el seu dolor triturat i la seva persona enlairada a una vida benaurada. Però no perquè ho pensi, i li transmeti el meu pensament, sinó perquè ho he viscut i ho he experimentat acompanyant a la mare en la seva malaltia. Això em permet estimar més el malalt, apropar-me amb un gran respecte i sobretot compartir l'esperança que en la mort no s'acaba el camí, sinó que és on s'obre la clariana de la nostra existència. Els seus gemecs, la relació neguitosa entre el cos i el llit, la seva dificultat per menjar, per beure, per parlar, i tota la passió que suposa la malaltia em fan

estimar més al malalt, a la mare i a Crist. Evidentment que amb això no vull pas exaltar el dolor, Déu me'n guardi! Simplement dir que davant la foscor del sense sentit i la lletjor del dolor, s'obre una clariana gràcies a la relació amb la passió—mort—resurrecció del Crist. I, aquesta experiència és la que el cristià pot "mostrar" al nostre món. Convertint la fosca en claror, el sense sentit en sentit i la lletjor del dolor en la bellesa de la Resurrecció.

"Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena" (2Cor 1,4).

Si recordeu el quadre que Van Gogh va fer de la seva habitació d'Arles, veureu que a la tauleta de nit hi ha una Bíblia. Per tant, era una cosa realment important per a ell, formava part de la seva vida quotidiana.

En una de les seves cartes diu a Teo: *“Vull veure els paisatges i la vida amb els ulls il·luminats per la Bíblia, perquè ella em fa veure la veritable bellesa del paisatge”*.

Com diu el salm 8:

*Senyor, sobirà nostre,
que n'és de gloriós, el vostre nom per tota la terra!*

*En el cel teniu posada la vostra majestat.
Quan miro el cel que han creat les teves mans,*

*la lluna i els estels que hi heu posat,
jo dic: ¿Què és l'home, perquè us en recordeu?*

¿què és un mortal, perquè el tingueu present?

Tots els artistes han quedat admirats per la naturalesa, pels seus sons i pels seus paisatges que ens han donat a conèixer

a través de les seves obres. L'artista ens fa present allò que el comú dels mortals no veiem, però que hi és... Venècia no seria Venècia si Canaletto o Turner no l'haguessin pintat mai; Arles no seria l'Arles que coneixem si Van Gogh no ens l'hagués mostrat amb les seves pintures; Sinera no seria el mateix sense l'Espriu; Bretanya no seria la mateixa sense les pintures de Millet... Però com deia J. Vayreda: *“Nosaltres, els artistes, l'únic que fem és veure el que ja hi ha en la realitat”*.

El cristià, com l'artista, és el que fa present aquesta bona nova, aquesta bellesa que existeix, però que el món no veu. A vegades per conèixer allò més profund que hi ha en les profunditats del món hem de mirar els cims de les muntanyes, i observar el foc que surt dels volcans. Els bons cristians

són com volcans; ens mostren allò de més bonic i profund que hi ha en el cor dels homes.

“El mateix Déu que digué: que la llum resplendeixi enmig de les tenebres, és el que ara ha resplendit en els nostres cors; així som il·luminats amb el coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Jesucrist” (2Cor 4,6).

La creació està plena de bellesa, de paisatges sublims, de sons meravellosos que sobrepassen qualsevol pintura o creació artística. Però el més bell, el més sublim de tot és que l'artista ha sigut el fuster de Natzaret, Aquell que la humanitat ha crucificat, i la bellesa divina l'ha ressuscitat.

“Que la seva divinitat il·lumini eficaçment el celler del nostre cor” (Diàdoc de Fòtice).